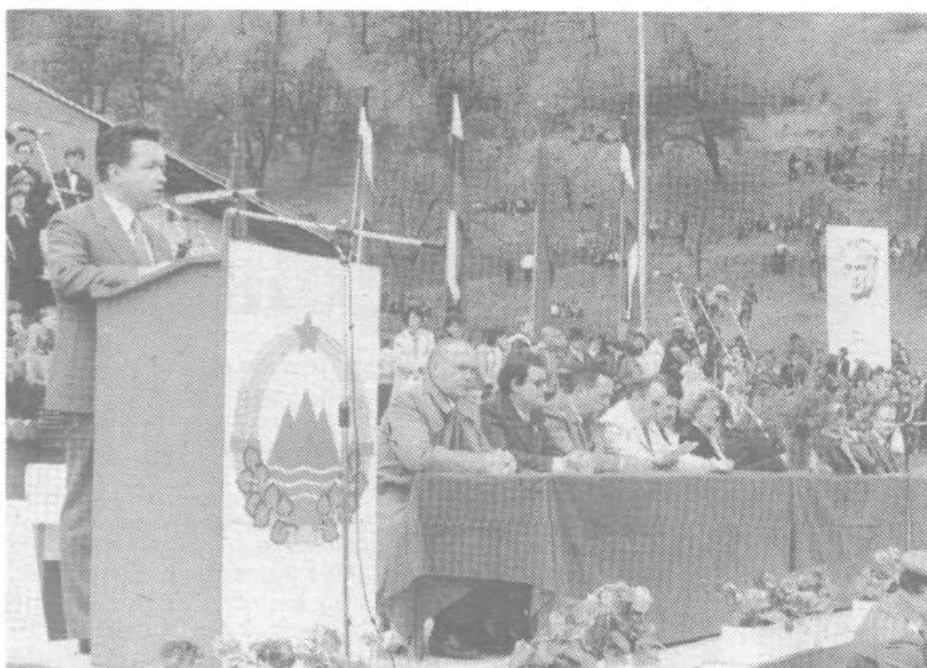

Odgovorne naloge zahtevajo več delovne vneme in odločnosti

... Osvobodilna fronta je že tedaj, na prvem koraku sovjega vzpona, zavestno izražala in povezovala napredne interese vsega slovenskega naroda in te skupne interese dvignila nad strankarske, verske in druge pripadnosti. Še več, po tem kar je pomenila – delovala je kot država v državi in nosila v sebi prve osnove in korake samoupravljanja, ki so se izražali predvsem v tem, da je državo v državi predstavljal organiziran narod – delavci, kmetje, intelektualci, študentje, skratka ljudje, iz katerih je nastajala nova oblast, ki so jo uresničevali zavestno, samostojno in organizirano.

... Letošnje leto je prilika in dolžnost, da se spomnimo še dveh mejnikov naše revolucije, ki sta povezana tudi z razvojem naše občine. 35 let živimo složno v svobodi, z demokratičnimi odnosi skupaj z ostalimi narodi in narodnostmi v socialistični, samoupravni, neuvrščeni Titovi Jugoslaviji. Vsa leta svobode pomenijo naš stalen, hiter in stabilen vzpon, tako da v celotnem povojnem obdobju v razvitem svetu ni tako stabilne, enotne in demokratične državne skupnosti kot je naša.

... Obletnica samoupravljanja pa je prilika, da se še bolj odločno spopadamo s prisotnim formalizmom, s poizkusi, da se samoupravljanje izkrivlja kot nered, s hotenji, da se z malo dela pride do večjega dohodka, z iskanjem osebnih koristi in zanemarjanjem družbenih interesov, s pojavom, da se samoupravljanje zapostavlja, skriva »pod led« in uveljavlja tehnokratska samovolja. Predvsem pa, da se spopadamo z vsemi poizkusi, da se samoupravljanje odvzema demokratična vsebina in njegova povezanost s človekom. Še posebej pa niso sprejemljiva vsa tista podtikanja in posplošena kritiziranja, ki žele razvrednotiti vse, kar je storjenega – pa naj gre za nove gospodarske objekte, vrtnice, ceste, urbanistične rešitve in podobno. Za tem se običajno skrivajo tisti posamezniki, ki z rokami v žepih opazujejo uspešno delo drugih in mislijo, da morajo biti prav oni – ne pa delovni ljudje in občani – razsodniki

dela uspehov in težav. To so tisti, ki bi radi ljubi mir, z besedami so za razvoj, v resnici pa ga ovirajo, saj niso, razen splošnih pripovedovanj osebno nič prispevali, da bi se Ljubljana še hitreje razvijala. To je izraz majhnosti, ozkosti in samozadovoljstva. Podcenjevanje doseženo, pomeni podcenjevanje napore delovnih ljudi, podcenjevanje samoupravljanja, v katerem rezultate dosegamo in težave prevladujemo, pomeni živeti v idili teptanja na mestu in se izogibati nujnosti hitrejšega razvoja. Da ne bi bilo nesporazuma, je treba posebej poudariti, da je v našem sistemu – ne izven njega – potrebno še več kritičnosti, več naporov za razreševanje nalog in problemov, ki jih v Ljubljani ni malo. Malodušje in oportunitizem ne predstavljata akcij ampak ovirata razvoj in dosledno uresničevanje nalog, ki so pred nami. Prav od tega kako bodo delavci, delovni ljudje in občani uresničevali samoupravljanje povsod v lastnem in družbenem interesu, zavisi njihova osebna sreča, odnosi med njimi in razvoj družbe v celoti.

... Nahajamo se v obdobju, ko delovni ljudje in občani v temeljnih organizacijah združenega dela, KS in družbenopolitičnih skupnostih, prevzemajo vso težo in odgovornost uresničevanja politike ekonomske, družbene in politične stabilizacije. Nosilec uresničevanja takšnega razvoja pa ne more biti nihče drug, kot svoboden, organiziran in samoupravno osveščen delavec in občan.

... Polno podporo zaslužijo vsa prizadevanja, da se ohranja in razširja kmetijska proizvodnja, ki je za proizvajalce pomemben vir dohodka, osnova razvoja vasi in zaselkov ob mestu in doprinos organizirani preskrbi in s tem celovitosti razvoja Ljubljane. Pomembno je zagotavljati tak razvoj, da kvalitetna zemljišča ostajajo za nujno kmetijsko proizvodnjo, stanovanja pa se bolj racionalno koristijo za stanovanjsko in drugo izgradnjo, za rekreacijo in druge potrebe, ki so skupnega pomena za Ljubljano. Pri tem je važno, da bolje gospodariamo z vsakim metrom zemlje, da se zavedamo, da gre za družbeno bogastvo in da zagotavljamo doslednost samoupravljanja tudi na tem področju. Priprave planskih dokumentov, srednjeročnega družbeno ekonomskega razvoja Ljubljane dajejo možnosti vsem nosilcem planiranja in jih na to tudi obvezujejo, da svoje samoupravno dogovorjene interese in materialno ovrednotene možnosti razvoja posameznih področij demokratično opredelijo v planih TOZD, KS, občine in mesta. Vse prevečkrat izkazujemo načrtovano v »številkah«, premalo prisotno pa je organizirano preračunavanje starih in nesamoupravnih odnosov.

... Za razvoj v naslednjem srednjeročnem obdobju sta še posebej aktualni dve nalogi. **Prvič**, v vsaki občini in mi vsi skupaj v mestu kot celoti, moramo zagotavljati usklajen in dinamičen gospodarski in socialni razvoj tako, da delujemo kot odprta skupnost. Hitreje in bolj kvalitetno se bomo razvijali, če bomo združevali delo in sredstva v slovenskem in jugoslovanskem prostoru, uporabljali znanstvene dosežke, ki omogočajo hitrejši razvoj, se oskrbovali iz področij, ki zagotavljajo stalnost in boljšo kvaliteto v preskrbi in podobno. Skratka, nikjer pa tudi v KS se ne moremo zapirati v ozke okvire, če želimo skladen in hitrejši razvoj. **Drugič**, za uspešen razvoj mesta je važno zagotoviti z večjo skupno odgovornostjo in po samoupravni poti učinkovito obvladovanje vzrokov in posledic lokalizmov znotraj mesta ali ostanke centralizma na ravni mesta. Mnogi interesi Ljubljancev so skupni in rastejo od temeljnih organizacij združenega dela, krajevnih skupnosti in občin do mesta.

Največkrat so ti interesi delegatsko usklajeni, po poti sporazumevanja so prevladane rezlike v mišljenju in s tem dani pogoji za učinkovito delo. Toda niso redki primeri, da posamezniki, brez poslušanja za samoupravne odločitve, samovoljno ovirajo uresničevanje samoupravno dogovorjenih nalog in hotenj. Prav zato je potrebno vse sile usmerjati v to, da hitreje in bolj dosledno uresničujemo stanovanjsko izgradnjo, pospešujemo razvoj sodobne industrije, premagujemo zaostajanje razvoja komunalnega gospodarstva, z več pozornosti urejamo okolje, hitreje gradimo objekte, za katere imamo materialne možnosti in slično. Potrebna je večja enotnost in učinkovitost pri konkretnih nalogah in akcijah, od hišnega sveta, krajevnih skupnosti, temeljne organizacije združenega dela, občine do mesta.

IZ SLAVNOSTNEGA GOVORA
PRESEDNIKA SML
MARJANA ROŽICA

GOSTILI SMO MLADE ZGODOVINARJE IN LIKOVNIKE

Že enajstič ustvarjalno

Več kot 300 pionirjev iz vseh slovenskih krajev se je v četrtek 24. aprila zbralo pri našo občino. Pot jih je najprej vodila v Pionirski dom, kjer so prisostvovali skupaj z še več sto ljubljanskimi pionirji kulturnemu programu in razgovoru z Janezom Vipotnikom – predsednikom republiškega odbora ZZB NOV. In potem, ko so se spoznali s svojimi vrstniki iz našega mesta, so skupno z njimi odšli na njihove domove.

Drugo jutro pa so se zbrali v veliki avli OŠ Vič. Po pozdravih tamkajšnje ravnateljice Slavice Kumar, predsednika viške občinske skupščine Vilija Beliča in predsednika ZPM Slovenije Nika Lukeža, so prisluhnili recitalu, ki so ga izvedli njihovi vrstniki iz OŠ Oskar Kovačič.

No, in potem se je pričelo zares! Zadnja navodila tovariša Žgajnarja in 66 tričlanskih ekip se je pomerilo v znanju zgodovine naše polpretekle revolucije. Obilica znanja, pa tudi malce sreče sta botrovala, da je 6 ekip dobilo rdečo luč za nadaljnje tekmovanje. Hkrati s tekmovanjem zgodovinarjev, pa je steklo tudi likovno ustvarjanje, oziroma so pričeli kipariti. Po skupnem ogledu Dolomitov so se v popoldanskem času vrnili v Ljubljano. Likovniki so nadaljevali z delom, ostali pa so prisostvovali zaključnemu kviz tekmovanju prvouvrščenih

šestih ekip. Bilo je napeto in zmaga pač samo eden. Naj zapišemo rezultate:

1. ekipa OŠ Valentin Vodnik, 2. ekipa OŠ Solkan, 3. ekipa OŠ Polhov Gradec, 4. ekipa OŠ Milojka Štrukelj – Nova Gorica.

In prišlo je sončno sobotno jutro. Udeleženci tega srečanja so se odpeljali v Vrzenec pri Horjulu. Tam se je vseh devetsto in še nekaj pionirjev razvrstilo v pohodno brigado in odšlo na prireditveni prostor v Horjul.

Slovo v poznih popoldanskih urah ni bilo nič kaj prijetno. Toliko so si imeli še za povedati, saj skovano prijateljstvo in doživetja vendarle ne morejo zbledeti s tiskom roke.